

претърпя сяка скърбъ и теснотія въ калугерскый животъ! Заклѣвамъ ся да си овардя дѣвство то, цѣломудріе и благоговѣніе то Готвя ся къмъ плотско въздържаніе, къмъ очищеніе на душѣтъ си, къмъ свършена нищета, къмъ добрый плачь и сичкы скърби и болѣсти Ще гладувамъ и жадувамъ, ще ходя голъ и ще ся унижавямъ,—ще понесѣ сичкы скърбны тягости, кои то може да ми сѣ срѣщнатъ изъ този пѣть къмъ Господа Ей! на Бога, кой ми съдѣйства! Ей! на Бога, кой ми съдѣйства! Ты си свидѣтель на мои тѣ клѣтвы!! . . .“

Антимъ издигна очи къмъ небе то и дълго време си шепнеше дирны тѣ думы на клѣтва та; послѣ наведи глава и строго ся вторачи въ менѣ. Менѣ зе да ма спаря отъ този поглѣдъ; въ него имаше нѣщо тежко и безкрайно горчиво

—Его що бива калугеринъ! каза Антимъ полегычка.—Прилича ли той на міреky?

—Не, не прилича.

—Не прилича? Да Нѣ ти не можешъ станa калугеръ. Само онзи може да ся спасе, кой е записанъ въ животѣтъ (на животъ тѣ) книгѣ.

—Ами защо отче, ты толкози строго хортувашъ? Нема въ міръ неможе да ся спасе?

—Антимъ ся начумѣри и ся възви назадъ.

—Міръ, міръ! . . . пронище той подъ носъ: може човѣкъ и въ міръ да ся спасе ако да нѣмаше въ него жены тѣ. Жена та—страшно орждіе въ рѣцѣ тѣ на дяволъ тѣ, и чрезъ нея князь тѣ міра смѣщава и губи Божій народъ. Сичкы хорскы нещастія и претѣжленія сѣ отъ женѣтъ и распутството. Міръ тѣ пронадна; той е въ власть тѣ на дяволъ тѣ Въ сѣкы човѣкъ, въ сѣкѣ тварь, и въ горы тѣ, и въ море то, въ сѣкѣ тревица и былича ся намира демонаго сила, която бърка на калугеръ тѣ да върви по пѣть тѣ на спасе-